

kan ſøges fyldeſgjort, ſkal, ſom ſagt, blive gjort til Gjenſtand for fornyet Overveieſe af mig i Forening med min ærede Kollega. Hvad det andet til Finantsminiſteren henviſte Andragende angaar, fra en formentlig Invalid om en Invalideforſørgelſe, da er det jo allerede i Betænkningen fremhævet, at Andragendet allerede forelaa i forrige Samling, og at Udvalget i forrige Samling udtalte ſom ſin Formening, at den Paagjældende var bleven haardt behandlet. Under Sagens Forhandling i Thinget derefter gjorde jeg allerede opmærksom paa, at Udvalget havde udtalt denne Formening uden at kjende de Udtalelſer i modſat Retning af dem, der havde foreligget for Udvalget, ſom vare fremkomne, og navnlig at Sundhedskollegiet havde udtalt ſig og udtalt ſig beſtemt imod Andragendet. Det forekommer mig, at dette vel kunde have foranlediget det ærede Udvalg til, inden det paany for ſit Bedkommende udtalte en beſtemt Formening om Sagen, at ſøge fremdraget, hvad der fra lige ſaa kompetent, mindſt lige ſaa kompetent Side ſom fra de Herrer Diſtriktslægers og Sogneraads, er udtalt om Sagen i modſat Retning. Udvalget har ikke ſøgt nogen ſaadan Oplyſning hos mig; det ærede Udvalg maa alſaa ogſaa finde ſig i, om den fornyede Overveieſe fra Finantsminiſterens Side kommer til det ſamme Reſultat ſom tidligere; thi det ærede Udvalg har ikke kunnet dømme om Sagen, lige ſaa lidt ſom Nogen overhovedet kan dømme uden at høre begge Parter. Det ærede Udvalg har nu vidſt, at der forelaa Udtalelſer fra den anden Side i modſat Retning, men det ærede Udvalg har ikke ſøgt nogenſomhelſt Oplyſning om diſſe Udtalelſer. Naar det ærede Udvalg uden at have hørt Sagen fra alle Sider udtaler ſom ſin Mening, at den paagjældende Mand er bleven haardt behandlet, ſaa er det ganſke naturligt, at han ſelv tror at være bleven haardt behandlet og vedbliver at gjentage ſit Andragende, det er ganſke naturligt. Jeg ſkal tillade mig at oplyſe det ærede Thing om, at denne Sag gaar meget længere tilbage, end det kunde antages, efter hvad her er kommet frem. Som det allerede er meddelt fra Udvalget og aftrykt i Betænkningen, var vedkommende Krieger i 1864 bleven ſaarret af en Streiffugle i den højre Arm, det vil ſige en Kugle, ſom gik imellem Armen og Kroppen og ſtreiſede baade Armen og Kroppen. Deri turde vel ligge en Antydning om, at Saaret ikke har været ſaa meget dybt. Vedkommende erkjendtes imidlertid, efterat Saaret var helbredet, for midlertidig ikke at kunne tjene ſom Kombattant, da hans Arbeidssevne, hans Kræfter i Armen vare ſvækkede. Han blev indtil videre anſet for utjenſtdygtig paa Sæſſionen, og han fik en Invalideunderſtøttelſe, men hvad der allerede ſtrag blev udtalt, man forudsatte, at denne Svækkelſe vilde fortage ſig med Tiden. Det varede heller ikke længere end til 1866 eller 1867, ſaa blev han atter paa Sæſſionen anſet for at være tjenſt-

dygtig. Han blev vel ikke optagen ſom Kombattant, men ſom Militærarbejder. Selvfølgelig maatte ſaa Invalideforſørgelſen bortfalde, det vilde jo være fuldſtændig meningsløſt at give Invalideforſørgelſe til en Mand, ſom ſtod i Hæren, ſom, om han end ikke ſtod der ſom Kombattant, ſaa dog i ethvert Tilfælde hørte med til Hæren. Det førſte, man derefter hørte fra Vedkommende, var i 1871; da fremkom det førſte Andragende fra Manden om at faae tilſtaaet Underſtøttelſe, begrundet paa, at han havde været ſyg og ude af Stand til nogetſomhelſt Arbejde fra den 12te December 1870 til den 28de Januar 1871. Men hele Sygdommens Beſkrivelſe var en ſaadan, at Sygdommen umulig kunde udledes alene fra det ommeldte Saar, det var en almindelig Lidelſe og ikke nogen ſpecifiſt Saarlidelſe, ſom han havde. Da han fremdeles ikke var kaſſeret af Hæren, kunde der ſaa meget mindre være Tale om at efterkomme dette Andragende. Dernæſt fremkom der et Andragende den 1ſte Juli 1878, underſtøttet af en Ubefaling fra den ene af de Læger, ſom den ærede Ordfører nævnte, Binsløv. Da dette ikke blev efterkommet, fremkom der under 21de Oktober 1878 et fornyet Andragende, ſpøttet af de to Erklæringer fra Diſtriktslæger, ſom den ærede Ordfører nævnte. Dette foranledigede, at Manden blev perſonlig fremſtillet for Invalidebeſtyrelſens Læge, hvis Erklæring ogſaa foreligger, men ikke har foreligget det ærede Udvalg. Andragendet blev afſlaaet. Derefter fremkom der paany under 24de Februar 1879 et Andragende — alſaa det ſjerde — om midlertidig Underſtøttelſe og om, at Sagen maatte blive underſøgt af Sundhedskollegiet. Skjøndt det er udenfor de ſædvanlige Regler, at man gaar til Sundhedskollegiet i Sager, ſom ſynes at være rene og klare nok i ſig ſelv, ſaa meget mere ſom Sundhedskollegiet jo arbejder uden Vederlag, og man ſaaledes ikke er i ſtand til at hyde det Noget ſom Vederlag for dets Arbejde, beſluttede jeg ikke deſto mindre at anmode Sundhedskollegiet om at underſøge denne Sag, men vel at mærke underſøge den ſaaledes, at det underſøgte ſelve Manden og ikke blot det foreliggende Skrift. Sundhedskollegiets Erklæring gif Andrageren imod, ſom den ærede Ordfører allerede har bemærket, og Andrageren blev underrettet herom, idet Afſlaget blev givet. Det er alſaa lidt paafaldende, at, da det næſte Andragende fremkom til Rigsdagen, kunde det ærede Udvalg ikke ſe af Andragendet, at Sagen ikke alene havde været hos Finantsminiſteren, men ogſaa hos Sundhedskollegiet, det ærede Udvalg kunde ikke ſe af Andragendet til Rigsdagen, at Sagen ikke blot allerede havde været og nylig havde været hos Finantsminiſteren, men ogſaa havde været underkaſtet vor øverſte Medicinalautoritets Erklæring. Derefter var det, at det ærede Udvalg fandt ſig foranlediget til at